

Ms 318
št. 3

D 1475 / 9135

62
BR

lodi in je tu ostal 11 let. in umrl 27.5. 1886
v starosti 56 let. Njegova soproga Karolina
Thovski ga je obdarila z sinom Franc
1879-86, I.-VIII. ta je ~~bil~~ sodni pristav v Slo.
venjibitnici je umrl 9. 4. 1901, v 33. letu;
~~in z ženo Marijo, umrlo v Bebi.~~

Narleduin tiskarja Vincenta Bobna,
Jan. Krajec je pisal l. 1877⁺ ponatis in Valva
sovjene knjige: Chre des Herzogtums
Strain ki je izšla l. 1689 v Norimberku
na Bavarskem, in obsega v 4 delih 3320
strani in 533 slik.

V jeseni 1869 je stopilo 24 uesencev v
I., koncem solskega leta so bili med njimi 4 od.
ličnjaki: Golf, Nemanjič, Jakič, Kuhman, ti
so ostali vseh 8 let odličnjaki; v VI. so jih zapu.
stili zadnji sosolci; toraj so bili v VII. in VIII.
le semi te stuje in so vsi z odliko matu,

vo doveršili. Njih prihodnost pa jim ni
bila mila. Golf je umrl kot bogoslovec
1878; Falk, izbrani tenorist, je dokončal
pravne študije a je umrl kot auskultant
na sušici 1888; Nemanjč je bil še l. 1889
župnik pri sv. Ojboltu v Lornem grabnu bli.
Kisro je s. 1890 umrl;
že Trojanz Kukman se je podal v Pulj k
mornarskem Komisarijatu, Njer je bil še l.
1902.

62a. Za lepoto hiše božje vneta proti
viter Vilfan je še zadnja leta svojega
življenja sklenil kaptelsko cerkev
kolikor mogoče vlepšati, ker je bil
sam bolhen, je vso to zadevno skrb
izročil viltavju Tomarčiču. Stari stran-
ski altarji iz renesančne dobe so bili
leseni, pozlačeni in pobarvani, bili so
pijprasto, toda lepo delo. Tomarčič

62a
8m

je dal stare altarje odstraniti in nove
in umetnega marmorja postaviti. Delo je
izvedel Ozbič iz Kamnika ki je z sinom in
dvema delavcema svojo nalogo izvedel.

Meni se novi altarji niso dopadli, gotovo so
več stali kakor so vedni. Dopadli mi niso,
ker so se mi za Kapitelstvo, mestno cerkev
preprosti zdeli in ker niso bili iz marmorja
temveč iz terakote. Kar je umetno ni

naravno, in umetni marmor nima zaga,
toviča večnega obstoja, kakor tudi umetni
kamen ne. Umetni kamen na prostem,
kjer je mrazu in vročini, dežju, snegu
in viharjem izpostavljen, le nekoliko
let ustraja, potem prične razpokati in
se razsipati. Pod streho, ali v cerkvi
pač več let zderži, toda z naravnim
kamnem se ne more kosati, enako

62
Bm.

stoji stvar z umetnim marmorjem. Le
ni bilo dovolj finančnih sredstev na raz,
polago za vse altarje, bi bil Tomarič prav
stvil, ako bi bil dal le en altar odstrani-
ti in ga z kamnenim, ali marmornatim na-
domestiti; ostali altarji naj bi čakali na
povnejšo čas, in bolj razvit, po učerjju
stavbništva izobražen oblik.

Prost Vilfan je altarje ogledaval in
potem blagoslovil, jaz pa na njegovem
obličju nisem nikakega navdušenja
opazil.

Tomarič je kmalu potem odšel; v svojem
poslovnem govoru je rekel: „milostrni gospod
prost so mi to delo izročili, in jaz njih,
vega zaupanja nisem varal.“ Vsak bera
svojo malho hvale.

Na njegovo mesto je prišel Minuspečan Mi-
hael Barbo, iz Lmihela.

1.8.1947

63
80

1878

63. V IV. razred je z nami stopil
Jož. Petto iz Primčevasi v Suhittrajini; bil je
tu v II. in III.; po končanem ^{V.} solskem letu se je
poslovil in je v učiteljske vstopil. Pre-
menbe pri učiteljih to leto ni bilo, pač pa
pri učencih.

Ko sem vstopil v IV. zaparim tu. ne-
pomenega dijaka precej male, toda dobro
vejene okroglaste postave, ki se, smejoč se
predstavi: Rustja iz Ajdovščine. Bil
je sin premožnih staršev; jako ljubozno
dečko; a tu se mu ni dopadlo; po kon-
čanem 1. tečaju je odsel. Se eno akvi-
zicijo smo dobili: Lejána Vollouschega.
Ta je hotel z nami le nemško govoriti,
mi pa smo terčno stali v slovensčini

Sp⁶⁹

in kmalu smo spoznali, da nas dobroume,
da točaj gotovo tudi zna slovensko govoriti,
a da noče! Mi se nismo upognili, on se
je moral udati, in je z nami le slovensko ob-
ševal. Nee je bil celjan in je bil njegov
príimek Volovšek polnoslovenski, smo
ga prosti njegovi volji imeli za Slovence,
oficielno je pa veljal za Nemca, ker se
je pri direktorju dal tako vpisati; posled-
ica je bila, da se slovenščine ni z nami
učil, ampak je imel Janzšičevo za Nemce
príbrojeno slovnico, iz katere je vsako-
mo s oddelkom z stollanjem iz nemščine
v slovenščino prestavil; z nami je pa brez
stollanja slovensko govoril. Bil je le
srednje nadarjen, zato si je najel so-
učena Jor. Kosa, da mu je pomagal
pri učenju in izdelovanju nalog.

64. Velika noč je bila 1878 jako
pozna, šele 21. aprila. 16. febr. smo sklenili
1. semester; pustne dni smo imeli pouk.
To leto na pustni torek 5.3. ni bilo običaj-
nih maškov na trgu kakor vsako leto,
ker so mestni samec sklenili, da bodo oni
privedli velikomestni pustni sprevod.
Je pustno nedeljo so narnanjali da bo
veliki lepaki v ravnih bujah z napi-
som: čujte glas! čujte glas! da bude
v torek popoldne kaj posebnega. Vse
mesto je bilo elektrificirano; nič drugega
se ni govorilo kakor v pustnem sprevodu,
vsakdo ga je hotel videti; vsakdo ga
je lahko videl če je hotel, le učitelji
in učenci so morali v šolskih ~~sobah~~
sobah sedeti in svoje želje izteti.
Tko smo ob 4^h popoldne pouk končali,

so mestni samci že slavo svojega obhoda uživali.

V juniju je zapustil 8. lovski ba-
talion Rudolfov - bila je to radnja garni-
zija. Nekaki neradovoljniki so razpili,
da je voda neradna, drugi da je vsa vo-
jašnica neradna; hujstanje se je vedno
razširjevalo in posledica je bila, da je
mesto izgubilo vojake. Le 30 moč in en ofi-
cir je tu ostalo, da vojashično poslovanje
vajo. Parade in maše na cesarjev roj-
stni dan, so je le meščanska garda in bram-
lovski batalion z 30 ostalimi lovi udele-
žili.

Novimenovani deželni predsednik
Kalina - Urbanow je došel 29. julija ura,
da nadzvovet in bil slovesno sprejet.
Kakor že večkrat je tudi letos, neka nemška
gledališka družba tu predstave prirejala.

64 85

Dr. Jan. Lindler, gimn. direktor v Gorici je bil od cesarja imenovan solški nadzornikom za Štajersko, Koroško in Kranjsko v sedenju v Gradcu. Solški nadzornik marsikaj doživi; to se je tudi Lindlerju pripetilo. Prišel je v Celovec in se poklonil dejelnemu pred. sodniku Smid-Zabierowu v salonu, kjer ga je sprejela gospa baronovka z sinovi. G. nadzornik vpraša ^{sina} se gimnarijo ali realno obiskuje. Gimnarijo! Kateri razred? VI.! Nasledni dan je videl g. nadzornik mladega barona v gimnariji v V. raz. sedeti! Tableau!

Edini Lindlerjev sin Dr. Konrad je postal prof. matematike na universi v Inomostu.

V počitnicah je umrl Eduard Stesker, 1845-78 IV. VII. sin okrajnega sodnika v Stični.

73
85 65
65. Kapitelški stolp je dobil
l. 1879 kaj dragoceno obleko; ves stolp, gori
do verhuma so z odrom obdali in prišli
mu odjemati sicerli z katerimi je bil od
l. 1860 potbit. Kleparski mojster Hisel
ga je počel kiti z bakrenimi ploščam; Hisel
je bil češkega potkoljenja; eden njegovih
prednikov se je prišnil med Nemce na
Češkem in se tam popolno germaniziral;
potomec nekoga germaniziranega Hisla je
bil naš mojster, ki je le z veliko težavo
govoril slovenske besede; tu se je orenil in
njegovi sinovi so Slovenci kakor njih mati.

Nekoga poletnega ^{dne} sv. Petra mojstra Hisla
okrajni zdravnik Dr. Ferd. Böhm; pogleda
Hisla ga ustavi in nagovori: hvata
kmalu umreti? - Nikakor ne! - Potem pustite
krajše delo na stolpu in odidite v Topli,
ce; zastupljeni ste z balcom; ostanite

DU 65

v Toplicah dokler popolno ozdravite. Vedel sem da je delo na stolpu počivalo; nekoga dne se splarim skozi line na oster, polagoma se popenjam višje in višje. Če se mi hotelo v glavi verteti, pa sem odnehal z plesanjem; ko sem se odpočil, sem stereno pot kvičko nadaljeval; potegoval sem se vedno višje in došel na vrh, tam sem se z obema rokami prijel trama in se ga krepko držal. Z najvišje točke Kapitelškega stolpa sem si ogledoval vso okolico; sčasoma so me pričele zapuščati moči, moral sem se vrniti; opreznosti sem moral ^{biti} na poti navzdol še več kakor na poti navzgor; srečno sem došel na tle; nikomur nisem povedal, da sem bil na vrhuncu stolpa. Ker od Kislovih in Ovčjnovih delavcev danes gotovo nihče več ne živi, sem jaz edini človek na svetu, ki je bil l. 1878 vrh Kapitelškega stolpa.

V Kapitel sta prišla dva Kranjca. Janex Uovk roj. 9. 5. 1819 na Jesenicah je služboval kot župnik v ~~domaćem kraju~~, v ~~naselju~~ v Kamnigorici in Ljubnem. Kot bogoslovec je v seminariju tako rad bil, da se je z težkim srcem, z solzami v očeh od njega poslovil. Pravno 57 let je dopolnil, ko je prišel v Kapitel. Prav zdrav ni bil; vedno je bolehal, a kljub temu je z veliko govorčnostjo upravljal vsa dušnopastirska opravila; pobožne duše so si ga izbrale za svojega duhovnega voditelja, pridigal je glasno in z veliko unemo.

Anton Mlakar, roj. 15. 1. 1806 na Berdu je bil mnogo let v Suhovju pri Klošani in po tem župnik v Mivni peči. Bil je homeopat in je rad pomagal bolnikom, ki so se k njemu zatekali. To pa ni bilo po volji obrajnega zdravnika Dr. Böhma

82 65

a Kler Kanonik Mlakar ni za svoje homeopatične Progljije ničesar zahteval, se ni moglo proti njemu postopati; da bi bil pa smert katnega bolnika zaživiti, se mu pa tudi ni moglo dovoljati.

3. julija 1870 je tresčilo v živonih cerkve sv. Roka zgorela je streha in orgle so se pokvarile, da niso bile več za rabo. Te orgle so bile prej v župni cerkvi sv. Mihaela in so jih k sv. Roku prenesli, ko je trebanjski orglarški mojster ^{Mandljin} L. 1870 pričel v Smihelu nove orgle postavljati. V žvonik sv. Roka je že večkrat tresčilo, in je bila ta prostorna cerkev tudi po ognju poškodovana.

Česarski mojster Božin je bil slabotne postave in je umrl 18. 3. 1880.

66
82

66. Če kot četrtišolec sem si moral s poučevanjem kluh slušati. Prva dva učena T. Mi sem njima pomagal dekli, mirati sta bila Baptista Clarici in Joz. Zega. Oba sta že v učnosti, Clarici se je vrotko popel, bil je direktor knjižnih posestev v Konjicah; Zega je umrl kot vikar v Podsabotinu na Gorisnem l. 1934, Clarici ga je par let prerivoel.

Tudi dve deklici sem v svojem življenju poučeval: Ferexijo in Kaolino Medved v Kandiji. Z svojimi starši sta se v Gradec in potem na Dunaj prase, lili, ker je njih mati bila Dunajčanka, njih oče pa je bil uradnik v uradu, če gar sef je bil dvorni svetnik Fr. Sutelje. V dnech 15.-17. febr. 1945 je bil Dunaj terorističnim napadom podveržen;

9a⁶⁶

Terenzija Medved je nameravala v varnost,
no gavstje v diti - Kar prileti bomba in
razruši del hiše v kateri sta sestri stanova-
li: značni pritisk je bil tolik da je Te⁴
rezijo v hipo zadušil; mrtva se je zgru-
dila. Njena sestra je bila unnejša - in⁴
ognila se je smertni nevarnosti - a je tudi še
tisti dan živeča.

Tudi v počitnicah nisem brezde-
len počival. Gorski varuh Meehova me je
k sebi povabil na Gorjance, da mu sinka
in hčerko v abecedo seznanim; 2 uri na
dan sem poučeval, potem sem si ogledaval
okolice; enthat sem bil pri sv. Jeri, sv.
Miklavču, Kervavem Mamnu. ob nedeljah
sem jo veskal čez slame v Zumberk, da
prisostujem pri Sveti Nedelji starostu,
v⁺ški službi božji: Gospodi pomiluj!

3. 8. 1947.

67

96

1879

67. Višja gimnazija me je sprejela v svoje naročje; dobili smo novega ravnatelja Nikod. Doumilerja. Na zavod sta došla dva nova petošolca Travec in Božič.

Alojz Travec svojega kerskega imena ni za, stonj nosil; bil je res pravi Alojz; lep, ne, dolžen deček z modrimi očmi in prijaznim vedenjem; štajerec po rodu, mu je sloven, sta beseda gladko iz ust prihajala, se je ni pramoval, kar smo mogli na Ulovškem večkrat opazovati. Njegov oče je bil slovenski skladatelj, zdravnik v St. Jurju Dr. Gustav Travec; spodnjo gimnazijo je Alojz pri benediktinih v St. Lamberte doveršil; tam je pridobil temeljito znanje, je v šolskih predmetih, razen tega je bil dober pevec in igralce na klavirju.

67
90

Druzi novi tovariš je bil Ivan Božič
iz Poddrage pri Vipavi. Njegov brat Franco
je že leto prej tu sem v V. raz. prišel in tu
ostal do Končanove mature, na kar se je
zdravništvu posvetil. Oba brata sta se
umaknila neprijetnim navadnim razme-
ram na goriški gimnaziji, kjer je bila
laščina in nemščina negovana, sloven-
ščina pa zapostavljena, dasi je bila ma-
terni jezik ogromnega dela dijastva.

Brata Božič sta bila visoke rasti, po-
nosne postave in nadarjena; Ivan se mi
je zdel kakor ževs, tako zmagovito so
gledale njegove vii po svetu.

Ivan se je pridno učil; njegovo
znanje ni bilo manjše od našega;
Koncem leta smo pa zvedeli, da Božič
ni izdelal. To nas je osupnilo. Ugibali

9c⁶⁷⁸

smo Kateri učitel ga je vergel, Ker v no-
benem predmetu ni zaslužil dvojke. Od,
šel je in nikdar več se ni povernil.

O.š. Kapitelški vikar, Lublančan
Jan. Tomarič je bil moč železne volje; bil
je zelo ponosen, Ker ga je žitavnica svojim
predsednikom izvolila, tudi v Kapitu je
z svojim nastopom imponiral. Od tu je pri-
šel za župnika v St. Vid pri Vipavi; K tej
župniji je spadala Poddraga, vojstna vas
obeh Božičev, ki sta Tomariča iz Rudolfs-
va dobro poznala. Poddrážani bi bili
radi imeli pri svoji podružni cerkvi sv.
Mohorja lastnega duhovnika, da bi jim ne
bilo treba v St. Vid hoditi. Ker je takrat
ljudstvo svoje duhovnike z biro plačeva-
lo, je bil župnik Tomarič voljan Pod-
drážanom lastnega duhovnika pod pogo-
jem dovoliti, da bode svojo biro tudi

68
9d
še nadalje prejemal. Poddražani so
bili zadovoljni in so dajali biro št.
viškemu župniku in svojemu duhovniku.

Ta je čez nekaj let vstal Ivan
Božič in proglasil: a) ni prav, da dajemo
biro duema duhovnikoma, le svojemu jo
bomo dajali; b) ni prav, da je naša cer,
Kev št. vidška podružnica, samostojna mora
postati; c) ni prav, da je naš duhovnik
le beneficijant, župnik se mora imenovati
in popolno neodvisen od št. Vida bite.

Te tri točke se nam morajo dovoliti, sicer
gremo v raskal, v pravoslavje. Tomarčič
pa ni hotel odstopiti od svoje pravice;
uporil se je Božičevim zahtevam in nastali
so hudi boji, ki so odmevali po sloven,
ški zemlji. Pri glavarstvu v Postojni
se je oglasil nek pravoslavni duhovnik
in vprašal kako reči v Poddražji stojé.

Odgovorili so mu, da je mnogo gromenja,
 a da bo de malo dežja. Lublanska škofija
 je vmes posegla; Tomarčič je dobil duhov,
 niško službo v Lublani na Gradcu l. 1887
 in je zapustil St. Vid; Poddraga je bila
 v samostojno župnijo povišana, in mi
 se je v vas povernil. Ivanu Božiču pa je
 predsedalo v domačem kraju; isedel se je,
 kupil si je posestvo Jelič pri Banjiloki
 v Bosni in tam 9. 5. 1926 umrl.

69. Tudi dva nova profesorja
 sta nastopila službo na gimnaziji in bila
 V. razreda prideljena. Stajerec Franc Bre
 čnik je poučeval slovenscino, Gustav Sta
 ger pa nemščino. Stanger ni bil Neme
 cemu Italijan, laška kri; le priimok
 se nemško glasi. Rojen je bil v Pergine
 na južnem Tirolskem blizu Tridenta; na
 nemški gimnaziji v Tridentu se je

71
navčil nemškega jezika in navzel nem-⁹⁷
škega duha. Predno je v Rudolfov prišel
je bil profesor v Tererini akademiji, (toraj
je bil naučnemu) na Dunaju; spodbujal
nas je naj pridno čitamo nemška dela. Vo-
lovšek se je hotel Stangerja posebno priku-
peti, in mu je prihoanjo uro spollaxal kaj
je bral, hkrati ga je povil, naj mu var,
tolmači nekotore njemu nepoznane tujke.
To je Stanger v prvič in drugič storil;
ko je Volovšek tretjo uro enako moledoval,
ga Stanger zaverne in mu svetuje, naj
si omisli besednjak za tujke.

Stanger je poučeval gerščino v VII. raz.
Naslednje leto jim je v VIII. raz. grozil, da
jih bo de pri maturi vergel, na Kar
ste $\frac{2}{3}$ osmošolcev izgostali; pa so se
polagoma vernili.

ne 415 416 417 418

11 99 69, 70

Pričetkom 2. semestra je vstopil v VIII. raz. Franc Napotnik iz Konjic. Studiral je do tedaj v Celju, kjer je bila slovenščina oma, ločevana in so navodna nasprotstva bojevi, to obratje povzročevala; radi svojega navodnega čustvovanja je Napotnik ostal v Celju. Tam je prišel v svoj zajetljivi element: p. Ladislav Flisar prof. slovenščine, Raim. Nachtigal prof. govornice in sošolci so bili njegovega mišljenja. Čestokrat sem ga videl, ko se je v črni salonski suknji po mostu sprehajal. Naturo je doveršil z odliko, potem se je podal k benediktincem v St. Lambert, kjer je postal župnik.

70. Na tiho nedeljo, 30. marca popoldne se je zbrala velika množica ljudi pri Kapitlu. Maister Flisar je stopil z lastnimi ploščami potkil.

le še najvišja točka Kapitalskega stolpa je
imela svoj kinc prijete. Proit Vilfan je
naviil v Lulelani Križ, do cela nove verste.
Križi na stolpih imajo kaj različne oblike,
toda takega križa, kakoršnega je imela
soliti Kapitalska cerkev, ni bilo še nikjer.
Križ je brez vsake druge vlepšave, ves iz
kovine, njegovo tramovje ima v prerenu
obliko siljaste elipse, in je znotraj votlo.
na podlagi na Rateri stoji Križ je utko,
vana moena vs, otolo Raterse se more
Križ verteti, ako je vihar dovolj močan.
Ves Križ je v ognju porlačen; da je zelo
terak, se razume samo ob sebi; stal je
900 goldinarjev. Križ je blagoslovil
proit Vilfan; potem so ga puičili v
mertvaške pecte povijati in z metvovi
poverovati. Što je bilo to upravljeno
so pristopili delavci tesarskega mojstra

Ovčina, da potegnemo križ kvisto, vse se je počasi in previdno versilo, da je križ brez vsake nevarnosti do verha priplul. Tu pa se je pokazala netla hiba v križevi notranjosti in ga niso mogli na os nasa, diti. Na telegrafijem povir je dospel naslednji dan monter iz Lublane, je stvar v red spravil in križ postavil, da se je zablesketal v solninih žarstih. Mnogo stolpov in križev na njih sem v svojem življenju videl, a s krasom Barrovsne, ga ima Kapitelstva cerkev, se ne more nobena druga ponasati.

Vikar Jan. Tomaric je dal blizu stolpa dva kamnena stebra - delo berlinskega Kamnosella - v zemljo zabiti. Iz Rakega izvoka je to storil, ve le on sam, govorilo se je pa da radi tega, da se v porokah svatje ne morejo do cerkvenih vrat pripljati. Previdno

79 98 70, 71.
sta ta stebra neprijetna ovira pri proce-
sijah in moj meščanski ponos se je čutil
učaljenega, kadar koli sem ju zagledal.
a Na veliki petek 11. aprila je
imel p. Ignac Staudacher nemško pridigo v
Kapitlu; ni je bilo hoteti konca; ko je re-
kel, da bo de zdaj še kratko zgodbo pove-
dal, a tudi te ni hotelo biti konca, se
je župan Lehman vzdignil in cerkev za-
pustil; mnogi so mu sledili; 1½ ure je
trajala ta pridiga. Кого, ёл ёѳов!

71. Na junjev dan se je slavila
25letnica cesarjeve poroke; v gimnaziji je
bila slavnostna akademija, drugi dan
slovesna služba božja v samostanski cer-
kvi in potem v Kapitlu; profesorji
so se obeli udeležili.

Junjev sejm 26. 8. se je veršil v prvič
brez lesenih šotorov, trgovci so se mora-
li z stojnicami zadovoljiti.

a. Tomarčič se je z Lublan, 70
skega grada kot župnik v
Škofjo Loko preselil in je
tam c. 1900 v 60. letu umrl.
Njegov naslednik je bil Feliks
Yavučnik, učiteljski spiritu,
al v Škofjo Loko, ki je bil pa
še 2 leti mestni župnik.

79 71 92
71
18. septembra je bil Albert Lehman
zopet za župana izvoljen.

Prambovski bataljon se je 1. oktobra
iz svoje dosedanje vojašnice, Lacknerjeve
hiše nasproti pokopališča, preselil v vo-
jaško skladišče, nekdanji Kapucinski sa-
mostan.

Smertna kosa je uničila v Slovcyah
dragoceno življenje Dr. Sigm. Bučerja;
cutil je ^{da} je v prognanstvu, in je izdihnil
31. 7. ⁺ selev 48. letu stoei.

10. junija je umrl trgovec Karl
Jenkner, bivši stotnik meščanske garde,
in glavni zalagatelj tobaka; njegova sopro-
ga pa 30. 5. 1881 v 75. letu.
12 dni porneje je zapustil svoje roj-
stno mesto prvi občinski svetovalec Karl
Pormen, 22. 6. 1879

22
22. avgusta je umrla moja kerstna
botta gozpa Rozalija Slovski roj. Dolinar.

Obitelj Tloosky je, Raktor
oblika ~~lesede~~ püümka na
znanja, šestkega potkolenja. Tre
vojemi frančuškan p. Rafacl
Tloosky je bil izvesten arha,
nist in skladatelj; njegova
dela je imela rodbina
Merzina na Gočah pri
Vipovi shranjena.

19 Franca 9. 7. 78

v 57. letu. Svojega soproga je obdarila
z dvema sinovoma in tremi ⁺hčerami: Karo-
lino Jagodic, Marijo Kune in Matildo Sta-
rič. Sin Ludvik je prevzel po očetovi smer,
se je 26. 5. 1907 vženil ⁺in je 11. 7. 1913 brez potomcev
umerl. Ko sem bil 12 letni fant, me je
nagovoril naj vstopim kot vajence v njihovo
vojakovstvo obet in v svojo škodo sem
ponudbo odklonil, ker sem hotel študi-
nati. Mlajši sin Albin je bil v Sloj-
zveščici vzgojen, postal je čupnik v
Dukovščici nad Skofjovoloko in je tudi
že umerl. Pogreba svoje Kerstne botre
~~25. novembra jana~~
se nisem mogel udeležiti, ker sem si o
pocitnicah nekoliko sveta ogledal, ko
sem od doma odhajal, mi ni bilo
znano, če je bila botra bolna.

Moja mati se je to leto povčila
z vodnjistim slugom Antonom Höpp.

91 71a
71a Leta 1879 so bile volitve v državni zbor.
Zar sem bil v političnih zadevah zelo novice,
ker me nihče ni poučil. le toliko sem vedel.
vedel da so na eni strani Nemci, na drugi
Slovenci, in da se vodi baji med obema
strankama. Na dan volitve sem prišel
okolo poludne do Narodnega doma, kjer je
stalo nekoliko moških; kar prideri iz
Narodnega doma živit Aleksander Hudover,
nik in zavpije: naš narodni poslanec,
grof Margheri, živijo! Ta vzklik je se
dvakrat ponovljel, ki pa ni našel posebnega
odmeva. Iz Hudovernika je nekako zmagoslavje
je začelo, kakor da bi bila izvolitev grofa
z težavo pribojevana; Hudovernik je bil ves
runt za grofa Margherija. Meni se vesta
prijet ni dopa del, da se Hudovernik kot
nekak ^{merodajen} političen faktor obnaša, ko je vendar
+

9 m 26
Telo pred letom dni gimnazijo dovršil.

Razna tega sem se pa še nekoga drugega dej-
stva spomnil. Grofinja Margheri, šibka
gospa, se je v polkočiji večkrat v mesto pri-
peljala, v polkočijo je bila vpreženih 6 konj-
njev. Ko sem to videl sem si mislil: en
konj bi lahko 6 takih šibkih žensk lahko
vozil - temu ta baharija! Gospoda grofa
nisem nikdar v polkočiji opazil, vendar le
grofinjo samo, klakor bi hotela svetu vna-
njevati: jaz sem lastnica otoske grešičine.
Zdelo se mi je, da ima grof doma le malo be-
sede, in ta naj bude naroden poslanec! Ta
se bo potegoval za dolenjske meščane in
slovensko ljudstvo! in njegove pravice!
Ni mi šlo v glavo, kako se more Hladovcunih, ki je
svojo narodnost vedno naglaševal, za
grofa Margherija navduševati; o čigar sloven-
ski narodnosti ni nihče nikdar vedel.

71a 90

Dne 25. novembra so opravili na Dunaju
v škotski cerkvi pogrebne obrede po umrlem
grofu Jožefu Starbu, citaliničnim predsednikom
ob navzočnosti potkojnikovega trupla, soproge
in grofa Margherija.

27. novembra je nepričakovano umrel
notar Jož. Podboj, ki je bil le štiri dni tukaj;
bil je sodnik v Hostanjevici in je 8.10. 1877 tu osto-
vil svojo beležniško pisarno.

V Kapitel je vstopil Kanonik Richard
Frank, Lublančan po rodu in ponosu, rojen
2.4. 1827; je bil več let Kaplan v Ribnici, potem
Kapitelški vikar tu, slednjič mnogoletni žu-
pnik v Terziju. Terzijci daje lublanski škofiji
relativno mnogo duhovnikov; tam imajo
duhovniki ugled, dokler temu, da podarijo
svojemu župniku, če doseže korvarko dostojan-
stvo, za slovo Korvanski prstan. Frank
je bil Grasličev naslednik; četvorica Kano-
nikov: Skraber, Vovk, Frank in Hočvar,
je 15 let v Kapitu terdno stala.

5.8.1947 72

98

1880

72. Poljan Jož. Ogorek je bil nas raz.
rednik v VI. raz. tucen gospod, ki mu je
pe finaucioma terda pletla, ker njegova
soproga ni znala varčno gospodariti. V
gimnaz. izvestjih je prof. Ogorek priobčeval
temeljite razprave, do nas M. Šestovalcev
je bil dober, prizanesljiv in potrpečljiv.

Moj Ipavec se v VI. razred ni poveril. Pri
sel je pa iz Celja Oto Willner, rojen v Po.
stojini, a tole slučajno; njegov oče je bil
uradnik južne železnice in je svojega sine
v nemškem duhu izgojil. Bil je dovolj
nadarjen, in ker je na celjski gimnaziji
gospodovala nemščina, nam ni bilo va,
zumljivo, iz katerega vzroka je Celje ostavil

92 72

in v Rudolfov prijadal. Res prijadal, ker
vse njegovo vedenje je bilo jadranje; jadranje
z nogami rollamie, posebno pa jadranje z jezikom.

Stanoval je pri prof. Kopivšek, kar je bilo
protipostavno, ker učitelji niso smeli učencev
na stanovanje imeti, razen sorodnik, a v so-
radstvu Kopivšek in Willner nista bila. Slo-
venskine ni umel, ali je ni hotel umeti, tu
se je moral slovenskine učiti iz Jančičeve
slovnice Raker Volovšek; prof. Breznik
je bil obema nasproti milostiv piranašaker.

Ko smo dokončali 1. polletje se vzdigne
glas: popoldne gremo v St. Peter. Ne vem kdo
je povzročil te poriv; po varredu je kar dona-
lo: popoldne gremo v St. Peter. Pa smo morali
li v St. Peter v gostilno k Janču, kar dijakom
ni bilo dovoljeno. Tam so se nam polagoma
oči odperle, da ves aravima od Willnerje iz,

72
98

vira; vedel se je, kakor da je neč Roman⁴
daat, mi pa njemu podločni nemški vseučeli-
ski burši; le nemške pemi in nemške govore
je od nas zahteval; to pa je nam predsedalo;
plačali smo svoj račun, tovariš Zupavčič se
vzdigne in reče: mi smo Slovenci in ostanemo
Slovenci; pojdimos! Vzdignili smo se in odšli;
Willner in Volvošek sta ostala zapuščenos.

Prati Novcu šolskega leta je Will-
nerju žugala dvojka iz matematike; moral
se je podvržeti izpitu, kteremu je predsedoval
direktor Fiser kot Willnerjev protektor. P.
Bernard Vovk da Willnerju nalogo, ki jo je pre-
cej dobro rešil in se je Novčala z rezultatom
 $V_4 = 2$. Willner ta izid glasno oznani in zma-
gonosno vrtlo sebe pogleda. P. Bernard pa
spregovori: to ni res! Willner z povdankom
ponovi: $V_4 = 2$. P. Bernard v drugič: to ni res!

72 95

Direktor Tisler zaintrigirano gleda, sedaj na p. Bernarda, sedaj na Willnerja in ga spodbuja, ker je sam prepričan, da je Willner nalogo prav rešil, na kar Willner v tretje ponovi $V_4 = 2$; p. Bernard v tretje: to ni res! Mrežna mrežna nastane. Potem p. Bernard reče: Kovač!
Kaj je V_4 . Kovač se v klopi vzdigne in spre, govori: $V_4 = \pm 2$! P. Bernardi tako je. Mate, matematika je najnatannejša veda. Willner ni dobil dvojke iz matematike, pač pa iz nekoga drugega predmeta. Po popravljalnem izpitu pa je zapustil zavod. Enako tudi Volovšek, ki je bil postal živinorodovnik. Žal nam je bilo ^{le} da je tudi Ogulini odsel. cf 43. ✓

73. Stric p. Juli Brunner me je k sebi povabil v Paxin; rad sem se od, zval temu povabila. V Ljubljano sem jo, kakor že večkrat, kar pes ubral; vse me

a Po prvem semestru je zapustil 72
zavod Karl Prijatelj iz Ribnice, vstopil je
l. 1848 v V. bil je sin notarijevega uradnika
Karl Prijatelja, skromen in mivljuben
mladenič. Njegov oče je 16. 3. 1881 pri
okrognem sodišču naredil izpit za vodjo
zemljiške knjige.

79t

je na potu zanimalo: okolica, hiše in po-
slopja, ljudje in živali. Iz Ljubljane sem
naprej po železnici potoval; to je bilo ne-
kaj čisto novega, dotlej mi nepornanega;
človek veliko vidi, toda si le malo zapom-
ni. Onkraj Postojne je bil Kras, a rodna
zemlja je bila tudi tu; in ta menjava
rodne zemlje in Kamena me je spremljala
do Parina; nekatere gore so bile rjavave,
solnce je njih travo ožgalo; čuli smo več
krat v tužni Istriji; meni se Tetrja ni
tužna videla; kaji so se mi dopadli; pa
sem si mislil, tukaj ljudje ravno tako večno
živé kakor drugje; kar pridelajo lah-
ko prodajo v pomorska mesta, in ta jim
dajo tudi še raznovrsten zaslužek. V
Parinu sem izstopil; okolica v drevju
kakor v Ruselfovci; nisem opazil niti
ne velike spremembe.

73 9t

Prisel sem v samostan; ni mi bilo treba
poravniti ali turkati; porta je bila na
sterčaj odperta; na hodnikih vse polno lju-
di, moških in ženskih, starih in mladih;
pozdravim strica in mu pravim: "menil
sem da pridem v tih samostan, pa vidim
vse polno ljudi kakor o sejmu v gostilnah."
Prav si rekel, odgovori stric; danes t. j.
porcijunkulski dan pri nas ni Klavars;
Pariziani imajo staro pravico, ta edini
dan v letu, v samostan piti in ga progle-
dati od Kleti do podstrešja.

V samostanu so živeli vpokojeni
gimn. profesor p. Serafin Pramberger, Rudol-
fovčan, eleganten gospod v vedenju in go-
vorjenju; studiral je kakor p. Regalat
univerzo v Inomostu; p. Filipo Noolan,
Višnjjan, je kot gvardijan zidal stolp sa-
mostanske cerkve.

73 9u

P. Herman Venedig, c. N. gimnar. Katehet,
čegar mati je v Rudolfovu živela in sem jo
večkrat obiskal.

P. Karl Schöpp, Metličan, organist;

P. Križostom Erjavec, ki je bil 1873-75 ljudsko-
šolski učitel v Rudolfovu.

Obhodil sem parisko okolico, ki se mi je
zelo dopadla, iz Starega Parisa je lep razgled
na divje romantično pogorje Mčke in v glo-
boko Metliwo pod pariskim starim gradom.

Imel sem priliko sestati se z gimnarijskim
ravnateljem, Skofjelovčanom Hafnerjem, zlata
duša! V poznjih letih so gimnazijo za-
terli; l. 1890 je bila v Parizu le še laika
spodnja realna gimnazija. Na vllini Sma-
rin sem bil v Tinjane, kjer so ovna na
drogu petli in v Kringi, kjer se prične do-
lina Draga, ki naravnost do morja vodi
in izpuhčeva po noči nezdrav plin.

Parinska titularna proštija obstaja že iz l. 1276, cerkev pa je bila zidana l. 1441; znamenit je njen visok stolp, na katerem ⁿⁱ ne lesa, ne malte, ne kake kovine; ves je iz re, zanege kamna, zvonovi pa v kamnitih linah prosto vise, da jih vsakdo lahko vidi. Lepo je bilo v Istri; a narvesčil sem se ko sem zopet na peš povratku iz Lublane zagledal Gorjance in zlati Križ na Kapi, telskem stolpu.

74. Imenitna je bila Langer, jeva obitel v Poganicah. Fran Langer pl. Podgoro, cesarski svetovalec in okrojni komisar, posestnik v Poganicah in St. Joštu je umrl 13. 5. 1861 v 67. letu. Njegova sestra Augusta je bila vdova po okrajnem glavarju Henriku Teseliu.

Njegov sin Franz se je poročil z Ido Jelovšek pl. Tichtenau, ki je posestvovala Berštin,

74
97

Zalog in Prežek, mi je rodila 4 sinove
Frana, Matja, Jožefa, Jurja in 7 hčera.
Zar sem z očetom, sinom Jurjem ni je v gim.
maturu z odlično doveršil 1891, in hčerjo Paolo,
ki je bila učiteljica v Imohovju, v ziljski
dolini na Horasnem, deloma ustmeno, deloma
pisмено običeval, in priznati moram, da
tako talentiranih ljudi nisem v nobeni o-
bitelji našel. Od te vrgledne familije
živi danes en sem možki potomec, Paul v Per-
šlinu.

Leta 1880 je morala ta nekdanj tako bo-
gata družina zapustiti Poganice in si v ptu-
jini kuka iskati. Na dan iselitve so se
prebivalci Trčevasi zbrali na cesti in so
Langerjeve pričakovali. Ko gospa Langer
množico zagleda se prične jokati, a tudi
vse Trčanke se spuste v glasen jok; pred
gospoda Langerja stopi Mišjak, ki je
pri mestni godbi trobil bombardon, in

X 44ēēvati?

Boh: uerjetno

Regerēē vati

Ta v blizini Papun.

Amisjoni so iz

Regerēē vati

Ar. 248

~~001200~~

001000

002200 T

0127134018

94, 240
95

se zahvali za vse dobrote, ki jih je Trčavas
v toku mnogih let od Langerjevih dobivala,
ker so bili ti do njih in njihovih starišev
vedno miloserčni.

Poganiče so bile prodane in Kupila jih
je nižja avstrijska hranilnica za 38,000 goldinar.
jev. Lina Josefu Langer se pa posvečilo, da
je očetov dom Poganiče zopet v svojo last
dobil.

14. 8. so prišli z delom za preložitve
Klana pri Medvedovi hiši, so našli pri
Kloičkovi hiši, nasproti Uindišarju, 5
človeških kostanjakov. Ni se moglo do-
gnati. Medaj in Matko so ti ljudje umerli.
9. 8. je došel v Rudolfov novi notar
Dr. Albin Poznik, Koroški Slovence, dotlej
sodni pristav v Višavi, ~~došel sem z svojo~~
~~go in sinčkom Viktorjem. Hot notar.~~

12. 8. je mestna godba odšla v Lublano.
K slovesnostim požarne brambe.

23. 8. se je zbralo 600 mož brambovec k
orožnim vajam

11. 9. je bila prodana grajsčina Rupercöverh,
kupil jo je Petrob Alb. vladni svetnik v pokoju.
Vladni Muncipijet grof Marenzi se je poslovil,
na njegovo mesto je prišel grof Thun-Hohen-
stein.

20. 10. je zdravnik Val. Pervar kupil Gutovo
hišo št. 34. in trgovec Jul. Moll Justinovo
hišo št. 42.

Mescanska garda je imela letos svojo veselico
v Postogorda.

18. 5. je umrl hišni posestnik in strojarski mojster
Čuka Vidic; njegova soproga je umrla že

25. 5. 1874 in ji je ^{pripravil} njen mož veličasten pogreb,
Katoršnega mestu že davno ni videlo. Luka

je zapustil dva sina: strojarja Frama in
poštnege oficijala Todorja, 1862-69 I. VIII.

Mi je bil poštni direktor tukaj 1899.

74a, 75
106

in hčeri Elizabeto Svinger in Fopijo Kastelic.

1.9. je umrl grobovkop Petelin,

22.10. ^{umre pa} gospa Lagar, mati gospe Pauser.

75. Brat moje matere, Ferdinand Brunner je doveršil gimnazijo tu, in 19¹/₄ leta spolnivoši, vstopil v francištkanski red. Bil je profesor naravoslovja na gimnaziji v Parizu in mnogoletni guverdiran. L. 1849 je pel novo mašo in je potem prihajal vsako 4. ali 5. leto k svojemu bratu Simonu na obiske; te obiske je nadaljeval tudi po Simonovi smerti. Tko sem jaz že toliko odrasel, da sem znal čiti, tati, sem se naučil ministrirati in sem strice Kadarstoli je v Rudolfov prišel, pri altarju stregel. Tudi v septembru l. 1879 je bil tu; stala sva na velikem

tergu in jaz sem mu hišne posestnika imenoval, na kar on opomni: "ničke, ničke so hiše, kar nič se ne vzdignejo". Te besede niso bile po moji volji. Leto za tem sem bil v Pa-
 zinu in videl, da je tam mnogo dvonastropnih hiš, doim ste bile tu le dve. ⁱⁿ Jaz najbravšen 15 letni mlademu nisem umel globotej, tega smila stučevih besedi; ako bi bil stuč predstavil: "le trgovci in obertniki si grade hiše in jih zvišujejo; uradniki in duhovniki tega ne morejo; uradniki imajo le zlato gumbe, duhovniki le črne suknje, kar pa imajo posetva je mrtva roka", bi jaz razumel, kaj mi je stoniti. Stuč pa trgovcev in obertnikov, dasi so fundament vsakega mestnega življenja, ni visoko častil, tudi se mu je za malo zdelo, da se Brummerjeva hči ^{klara} z sevljarjem omožila.

75
10/11

Naslednje leto me je v Pariz povabil,
ves mesec avgust sem tam preživel. Pričetkom
septembra so imeli francoskani v Ljubljani
svoj Kapitel, k Materemu se zberejo vsi guardi-
jani. Stric me je vzel z seboj v Ljubljano.
Tu so sp. Fridorika Glücksmanna v četrteč za
provincijala izvolili. Bil sem v cerkvi
navzoč, ko so volilci z izvoljencom v cerkvo
prišli, da opravijo svojo pobožnost. Pri tej
priliki sem svojega strica še enkrat videl
potem pa šele po šestih letih, dne 25. 7.
1886 v moji novi maši, ko mi je kot arhidi-
akon ob strani stal.

V oktobra 1892 sem v Ljubljani dover-
šil župnijski izpit; 7. 10. sem se iz Ljubljane
naravnost za en dan na Tersat podal, kjer
je bil stric guardian. To je bila moja druga
božja pot na Tersat; že na belo nedeljo,
17. 4. 1887 sem bil tam pri stricu, le ra

100 75

dua dneva. Občudoval sem. v samostanske,
ga verta krasen razgled proti jugu in zahodu
na globoko ležečo Rebo in mojje, proti
vzhodu in severu na Kraško skalovje, ki
se visoko proti nebu dviga.

Počitnice ki sem jih imel kot prefekt Tere,
zine akademije na Dunaju sem v Idriji pre-
žival; predno sem se na Dunaj povernil sem
se v septembru 1896 in 1897 za 4 dni v Pariz
podal Kamor se je stric v Tersata vernil.
Uprásal me je če sem se sešel na Dunaju
z Dr. Ferdinandom Svotom; njegov oče je
bil uradnik v Rudolfovu; potem je bil pre-
stoljen v Koper, kjer se je rodil Ferdinand,
ta je po doklancanih pravnih studijah sto-
pil v državno službo in je bil višji državni
pravdnik v Treštu; z novim letom 1886 se
je preselil na Dunaj kot generalni advokat;

102 1³

Po povratku na Dunaj sem se potločil Dr. Srotu in njegovi obitelji. Pričetkom julija 1898 je prišel stric na Dunaj; jaz sem njegov prihod Dr. Srotu naznanil; a ništa se mogla sestati. Stric se je odpeljal; dan poznej pride Dr. Srot k meni v Akademijo - ~~zab~~ mu je bilo, da ni mogel prej priti. Dr. Srot je postal generalni prokurator z naslovom: Abscena.

Se enkrat sem se z stricem sešel; od 24.-26. sept. 1899 sem bival v Parizu; stric je slavil svojo zlatu mašo; parinski prošt mu je pridi goval, jaz sem bil arhi-diacon. Grandisa je bil ljublančan p. Halist Medic, ta mi je sporočil da je stric svojo zlatu mašo le pol leta pričel, in na veliko soboto, 14. 4. 1900 mirno za vedno zaspal; dosegel je 73 let, 10 mesev in 1 teden.

7.8.1947 26

104

1881

26 8. VIII. razredu nas je bilo 8 dija-
kov, med temi Alojz Travec ki se je pover-
nil v gimnazijo, ne pa M svojemu stricu,
zdravniku Franc Travicu na stanovanju, temui
M Hudovernikovi obitelji. Tovarišja VI. raz-
reda nanj ni dobro uphivala, še manj pa
sožitje z Jankom Hudovernikom; leto je Trav-
ec končal z povojčalnim izpitom

Izmed visjih dijakov na Kateri sem
z spoštovanjem. verel je svoj tel. prvi dokencal
Janec Torsen. Imel je sestro Rovo ki je v svet
ju svojega življenja l. 1875 umela. Torsen
je gimnazijo l. 1876 dokencal in se na Duraj
podal. Njegov oče je bil ošter v Kandiji
in je l. 1878 umel. ko je bil Janec v 4. seme-
stev pravnih studij; ^{u tem času} pa je umel Janec

109 76

svojje knjige pustiti in v Bosno odrediti;
bil je poročen v Travniku; po dokončani
okupaciji je bil odpuščen iz vojne službe,
povrnil se je na Dunaj, a tukaj je našel
le vsestransko bedo; zmuren po naporih v
Bosni in pomanjkanju na Dunaju, se je v
domovino podal in je postal koncipijent
pri Dr. Povaniku, a že 2.3.1881 se mu je uter,
gala nit življenja. Čet let je bil pred mano
v gimnaziji; njegov ^{koniec} tragičen je nam sedmolet
ca globoko vplival: toliko let učenja - pa brez
sadu! Njegov mlajši brat Jozef se je uel
mizarstva. Mati vdova se je poročila l. 1882
z fotografom Stalcerjem in je umrla 16.2.1895.

Iz Knjižarjevega izvem da je v Rudolfu
umrl 27.11.1936 pek. Franc Fovšič v 62. letu;
težave hčere so Barbara, Jozija, Olga in Luca,
lija mi ni znano.

102

258

V slovenščini smo dobili novega učitelja Ivana Polanca, ki nas je v VII. in VIII. uvedel v staro- in novoslovensko literaturo. Ivan Polanec je bil v Rudolfovu profesor že od aprila 1872; tu se mu je mesto tako prikupilo, da ga ni hotel nikdar več zapustiti; postal mu je prava domačija. Polanec je bil mojster Matko Čebeliča; solska izvestja so prinesla njegove razprave, 1873: obsežen Gemstenovega govora megalopoljskega; 1886: nekoliko v srbskih narodnih pesmih; 1893: črtica o romantični poeziji srbski; profesor Polanec je ^{dal} drška svo. jemu navadnemu prepričanju pri vsaki priliki; 18. 11. smo vsako leto imeli svojo dinastično ^{s koncertno} predlo, letos celo dve; drugo 19. 5. v priloži poroke cesarjeviča Rudolfa z belgijsko princesinjo Stefanijo; pri slovenskih točkah vspeveda

26 72 10j

je bil prof Polanc prvi, ki je ob koncu
 točke glasno zabliral: dobro! in z rokama
 zaploskal. Svojim učenem je bil prof Polanc
 personificirana dobita; z svojo sprogo roj.
 Amalijo Sedlčec je svoji duh hčer v narodnem
 duhu vzgojil. Huda bolečina vrvinske bo-
 lezni mu je uničila dragoceno življenje 10.9.
 1899, ko je dopolnil 55 let.

77. Tiskar Jan. Kraja je 7.2. kupil
Peronovo hišo št 44, oddaj last Pleparja Pa.
Lenstein.

74. Krajaški mojster Karl Tiser v Kandij
 kupi Žagarjevo hišo št. 85.

Illobučar in hišni posestnik Matj André nek.
 danjo Gregorčičovo hišo št 62.

Zastavo meščanske garde so 24.4. na slovesen
 način iz Vertičičeve hiše na potovč prenesli.

77 1012

Anton Vertauč je bil rojen l. 1821 na Pristavici
v sentjernejški županiji; l. 1841 je bil asentiran
k Prunjskim Janarom, polk Hohenlohe št. 17;
služil in bojeval se je v Italiji pod poveljstvom
Radeckijja; 13 let in 8 mesecev je nosil vojaš;
ko surinjo, potem je bil orožniški stražmojster;
l. 1854 je bil upokojen ^{in je} nastanil v Rudolfu
tu je postopil ^k ⁺ ^u meščanski gardi kot na-
rednik, in so je v teku let popel do poročnika,
nadporočnika in stotnika = Kapetana. Umril
je 20. 11. 1905, dopolnivi 84 let, bil je lastnik zlate
kolajne za hrabrostj in zlatega raslužnega križca skrom. a

Lo noči 26./27. aprila je izbruhnil
ogelj in je uničil dve hiši med Pflegerjev
in oradjem Andrejeve hiše; grozno je bilo sli-
čati lučanje trombe, ki je pozivala požarno
brambo na pozorišče. 25. avgusta pa je v
poludne ^{pričelo} ⁺ gneti na Bradu; čen, visok oblak
dima se je dvignil nad Dersko, in nam ne-
siceš narnaul; s poslapij je na Bradu pogorelo.

a njegova soproga je umrla 19. 2. 1902 v 68 letu.

77 a. Viktor Rohman, sin čimlarja Antona 77 a, 77 b. 10 l
se je pričel z hčerjo trgovati z suho robo v L.
Lani, ki mu je prinesla 39.000 gold dote in
se Roxa Strzelka imenovala. Trgovina ³ci

77 b. V Kresni noči se vidijo letos za letom
mnogo številni krasi; 80-100. Krasov se da šteti.

God slovanstkih apostolov Civila in Melchoda
5.7. je je letos v prvič slavil.

Trava Lugor, pred leti gostilničar, pri solcu, po-
tem v Hrastrniku, je prevzel restavracijo v Na,
rodnem domu.

Notar Dr. Albin Pornik je kupil 24.7.
Flohmayerjevo hišo na Pregu, bil je tudi pred.
sednik šitalnice.
N. S. je došel Kaurnik Jož. Hložev; naj g. r. 1882 v
Adlešičih, župnik na Homcu, potem na Tgu;
mož temeljito izobražen v teologijski vedi,
ker se je vedno seznanjal z najnovejšo litera-
turo; a tudi kot homeopat je slovel.

a³ mu je verelo uspela, postal je ^{10m} 77a
žen in je vse svoje potomce dobro preobr.
bel. Po soprogini smrti mu vodi gospodinj.
stvo sestra Marija. Ta je imela pred prvo
svetovno vojno z svojo sestro Antonijo tergo-
vino z šolskimi potrebščinami nasproti av-
strijske soli v 18. okraju na Dunaju, v
samostanu je bivala njih sestra Blazija
kot mater Hildegardis. Marija in Antonija
Rohman sta se v domovino povrnili. Njih
tergovino sta o Hitlerjevem času nadaljevali
dve hčeri na Dunaju umrlega profesorja
Antona Berganca.

Profesorjev oče Jernej Berganc je bil sollicitator
pri odvetniku Dr. Jož. Rozini in je umrl 27. 11.
1878; njegova soproga ga je mnogo let preživela in
je hodila vsled starosti vsa sključena.

Profesor Berganc je bil tu 1857-64, I. - VIII., na
vamosloje je studiral na univerzi v Gradcu,

10 n 77a
Kot profesor,
v sept. 1874 je sem prišel, kjer je bil zelo rad,
a zaradi spletk svoje lepe soproge Leonore pl
Kleinmayr je bil c. 1888 v Ljubljano prestavljen;
tam se mu ni dajalo in si je na Dunaj poma-
gal; tam sta se nekolikokrat sešla, bil je
vedno zdrav; zelo sem se začudil ko sem uvedel
da je 7. 12. 1909 po mučni bolezni v 65. letu
preminul.

Njegov peruvorajec Leo je slabo slisal; dobil je
službo v deželni službi kot kancist in je umrl
1945; tudi z njim sem se večkrat sestal; njegov
brat, profesor Dr. Anton je bil alpinist in se je
v gorah smertno ponesrečil, položili so ga v ve-
tov grob, tretji brat Viktor je ^{bil} inženir v Berlinu,
in Hitlerjavec.

V Mrečni ....

100 72b

daleč na vzhod. S telesnim zdravljenjem je bilo
kkratki zdravejši večkrat dušno oz. ^{telesnega} zdravljenje
v mnogih slučajih potrebnejše od ~~dušnega~~.
Kanonik Glocever je došel v Kapito zlato
mašo; potem so mu pa noge pričele odpovedovati
službo, polagoma sta obe nogi popolno ohrome-
le in 9 let ni mogel masirati; v takem beto-
nem stanju je postal biseri mašnik; ~~so oče,~~
~~papež Pi X. mu je dovolil, da sme biserne mašo~~
~~sedeti opraviti; na slavnostni dan so pa prines-~~
~~li iz stanovanja v prostirski Kapeli, kjer so~~
~~mu pevi zapeli: "diamantni mašnik bod' po-~~
~~zdravljen!" Bila je to gotovo prva biserna~~
~~maša v Kapitu.~~

24.8. je nastopil službo okrožno sodnika,
skega svetnika Karl Pleško, dosedaj sodnik
v Litiji; moč bi mu je njegova obilost po-
vzročala mnogo potu. 5.3. 1886 se je
preselil kot nadsvetnik R. deželnemu sodišču
v Lublano; tam je 20.4. 1899 umrl.

476, 72c
10p

V septembru je prišlo 300 mo^{ri} brambovcov
na vaje. Ti so bili zadnji. Pred tremi leti so se
poslovili za vedno lovci S. kraljstva; sedaj ^{so bili}
^{tu lo} še brambovi. - ~~marlo je ostalo kvea garnizija~~.

77c. 2.10 je bila sadna in vinska razstava v
Narodnem domu. Čudil sem se lepoti in množici,
ni reinstaliranega sadja in grozdja; Ador
je to videl je moral priznati: Dolenjska
je obljubljená deželá, tombola se je versila
na glavnem tergu.

Dne 31. julija je obhajal svojo zlatá mašó
častiljiv starček, visoke ponosne postave,
Janca Bačnik župnik v Prečini, v samo-
stani pa p. Matevž Pibernik, rojen
l. 1802 v Podridu, podvojnik "šentgot",
kardške župnije pri Trojanah. 25. sept.
1831 je bil v mašnika posvečen.

P. Matevž je bil v Rudolfovu na

Ljudski šoli 25 let Katchet; tega števila
 let ni pred njim in za njim nobeden Katchet
 dosegel. Katchetova stavba je jako kobiljiv
 posej; mladina ima silno bistre oči in o,
 pari najmanjšo hibo na Katchetu; Katchet
 mora tako živeti, da se mu najmanjši pre-
 stopek ne more vilitati, da dobva vestjo
 lahas. Gospodam govovi: kdo izmed vas
 me ramore Kake pregrehe obdolžiti. P. Ma-
 tevičeva življenje je bila vedna molitev;
 nikdar ga ni bilo videti v mestu, Katchet
 na veliki soboto, ko je velikovina je dila
 blagoslovjal; bili so gospodarji in gospo-
 dinje, ki so si dali velikovini kolaci le
 od p. Matevoja blagosloviti. Kot zlato,
 masnik je prišel v cerkev v spremstvu
 svojih sobratov z otraseño palico, kar je
 bilo zelo gniljivo videti. Ob nedeljah je
 imel nobel "maso" ob 11^h; in akoravno je
 njegova tiha masa do poludne trajala,

je bila cerkev polna, o delavnikih je ma-
seval ob 10^h; penzionistov⁵lo maso smo jo
imenovali. Po zlati maši je p. Matevč se
4 leta živel; dosegel polnih 81 let; 50 let je
prebil v svoji sobi in 58 let v vedu. $\sqrt{a^2}$

77d Dne 4. oktobra je umrl na marofu pri
Štebarničah v Rudolfovu dolini posestnik
Jan. Engelthaler, v polovini direktor fuzine
na Dvoru v 78. letu zapustivši dve hčeri:
Karolino omoženo z inženjerjem Francom Vičlom
in Emilijo. Jako neljubo mu je bilo, da se
stara cesta, ki vodi na Toplice, upustili in
novo sredi njegovega najlepšega polja ume-
nili. Stavbeni svetnik Vičl je na marofu umrl
12. 3. 1902 v 77. letu.

✓ Kapitlu smo imeli dva pogreba.

31. decembra 1880 je umrl Kanovník Anton

Mlačar, 4. novembra pa prost Simon
viter Vilfan. Mlačar je bil tu Kanovník
le 5 let in je dosegel 75 let starosti.

²
a/

77c

Max Brummer omeni v svojih spominih,
ih je pričel v Islenjskih novicah, tudi p. Matevž a.
je ta pred 40 leti, na pravnih sv. Reinjeza telesa,
i.e. prvi evanđeli peti, so vi vrabei mahoma
tehnilo in poslušali, ko pa je petje končal, so
egnali vrabei glava višje.

269

Prost Vilfan je po svoji zlati maši še 5 let živel; v 80. letu svoje starosti se je od nas poslovil. Govor v kapiteliki cerkvi je imel kanonik Iločvar, slovesno zadušno mašo je pel škof Janex Vertin, lenomalec, 1859-62 I.-IV., ki je odšel v Ameriko; spreveda se je udeležilo 35 duhovnikov in 17 frančiškanov, uradi so bili zastopani; mestni očetje in misijonarska gverda; Kerito so nosili misijonari, njim ob strani smo bili osmošolci z gospičimi svečami v polleh; pogreb se je vršil v ponedeljek 7. nov; ko je bilo v mestu radi sejma vse polno ljudi. Položili smo prostu Vilfana ob strani nje. govoga prednika Jernejca Arta, na evangelijski strani poltopališne Kaple.

22. 11. ^{si.} je umrel v Lublani Ranski trgovec Franz Kartel ki si je tam nogo zlomil. ~~Poročen je bil z strojanjevo hčerjo Zafijo Vidic, in zapustil sinčka Franca.~~

Kapelnik Karl Pflieger je umrel 21. 8. 1881.

V počitnicah sta zapustila dva moja prija:
 telja svoj dom in se podala v frančiškov red.

Leopold Gluš na Vinici rojen, tu kraj pri svojem
 očetu, dacharju in hišnem posestniku na Brezju
 stanujoč, se je po dovršeni VI. podal v samostan.
 Bil je mladenič brez zolca, nobena stvar ga
 ni mogla spraviti v nejevoljo in silno resnega
 se je čutil v redu. Ni dočakal nove maše;
 kot bogoslovec III. leta je umrl v Ljubliani 4. 3. 1887.

Karel Mlejnik tu 27. 6. 1865 rojen,
 na Brezju stanujoč, ljudsko šolo in VI. tu dover,
 šivci je sprejel redovno obliko 20. 8. 1881 in bil
 6. 12. 1887 v masnika ^{8. 12. je pel novo mašo v samostanu.} posvečen. Jato nadarjen,
 je bil lektor teologije v Kamniku, guardijan
 in v primeroma mladih letih je bil izvoljen
 provincijalom l. 1910; izvoren mu je bil bla.
 gov 12 samostanov in skrb za vse v njih št.
 več; po preteku treh let je bil l. 1913 v
 drugič za provincijala izbran.

1882

78. Osmošolec! Z velidim spoštovanjem sem gledal pred sabo velike študente dokler sem bil is v ljudski soli in sem jih imel za rešja bitja, enako tudi se v I. in II. Pa kaj kmalo je prišel čas in sem bil sam osmošolec in ves nimbus je zginil. Pred 7 leti nas je bilo 25, ki smo vstopili v I., po preteku 7 let nas je bilo le 5, ki smo zasedli klopi v VIII: Hudovenik Jan, Kos Jož, Hovac Jan, jar in Zupančič Jan. Bili smo srednje nadarjeni, nobeden ni bil odličnjak, a tudi nobeden ni nobenega razreda ponevoljal; odličnjaka pa v našem razredu pa še 5 let n' bilo. Mi, petorica, smo se snidli in pričeli kramljati, kar se odpro vra, ta in vstopi Franc Hudoklin. Naše zvečedenje

je brezmejno, ravno tako tudi naše veselje. Jaz sem imel Hudobnikina za sovola v R. in B. ljudske soke; potem me je prehitel in je bil vedno eno leto pred menoj. Vedno je bil odličnjak, silno prijazen in ljuba fant; doma je bil iz Stare vasi, sentsjernejske župnije. VII. razred je doveršil ko sem jaz bil v VI.; potem je pa zginil; ni ga bilo videti; jaz sem mislil da je odšel ali v Lublano, ali v Zagreb. Lahko se je torej misliti, da me je zelo presenetil njegov vstop; zast Rogu, sem si djel, da nam je Francelna poslal; sedaj imamo odličnjaka med nami, on bo še maturo z odlično doveršil in tudi mi jo bomo dobro prestali. Gotovo so imeli ostali 4 kolezi enake misli kakor jaz, in naše razpoloženje je bilo zelo veselno.

79. Pričeli smo ugibati kdo bo naš varrednik; kajti varrednik

osmošolcev je jatto varina oseba; on jim za,
more zelo pomagati, se tudi zelo škodovati.

V VI. in VII. je bil prof. Ogovek naš varrednik, ki
je z nami lepo in milo ravnal; sam je bil zelo
učen in galanten gospod; vrljeb svojim sla-
him finanam je nas na večerjo povabil, ko
je pri milavju Rohmanu stanoval; toda ne-
sreča je hotela, da je ta Slovan dobil služ-
bo v Krakovu, nekdanji prestolnici poljskih
kraljev in je tje odsel. Učibali smo torej
kdo bo de naš varrednik; mislili smo na
prof. Donemilekija, ki je bil naš varrednik
v V.; dobro bi nam došel; učil je namreč en
predmet: nemščino; jaz sem upal da dobimo
pa Rafaela Klemenčiča, ki je učil dva pred-
meta: zgodovino in psihologijo; ta bi mi
bil še bolj všeč in tudi Jupaničev, ker sva
bila oba nekdanj samostanska ministranta.

82

79, 80
102

Prav li bila storila Zupančič in jar, če bi
bila par dni prej k p. Rafaelu šla in ga pro-
sila naj on preozame ordinarijat VIII. var.;
gotovo li nas bil ustlašal - in mnogo, mnogo
gorja li bilo prepričanega.

20. Med našim ugibanjem
se odpro vrata in v sobo stopi - Stanger. O,
supneli smo, to ga zagledamo. Z odurnim izpa-
zom v svojem obličju in terdim nastopom soo-
jih Horakov nam je neprejznananil: jar sem
vaš Hrvatice, vaš brat. Jar pa sem si mi-
slil: tega je sam hudic sem prišel. In
Kako se di ne? Na njega ni nihče mislil,
in tudi ni misliti mogel. Stanger je bil
l. 1880 varrednik v V.; l. 1881 v VI.; toraj
li moral biti l. 1882 v VII. Vsi smo bili
prepričani da je v istini varrednik VII.,
pa se v VIII. priklati! Kaj ga je sem pri-

vedlo? Nekaterniki bi bili najraje gimnazijo zaterli; njim sta šla na kolko direktor Fiser in Stanger. Ugonsbite sta nas hotela. Mi smo ga dobro poznali; v V. je bil Stanger naš učitel nemščine in od tčas ga če nismo imeli v dobrem spomina; vose ni imel nikake, ob nedeljah je bil zanemarjeno oblesčen; spušča čez vame je hodil na lov, keser ni noben profesor storil, govoril je reči, ki za šolo niso primorne; v gostilnah je igral karte, če je zgrebil je svojo jero v šoli nad dijaki iztresal; vse njegovo vedenje je nam bilo v spodtito; Mer se je pohuj; sljivo obnašal; vedeli smo da desetleta zalezuje, da je ponočnjak. Vedeli smo, da so radi njega l. 1880 nekateri osmošolci izostali, a so se zopet povernili; o Stangerju je šel glas, da je prestrog, in da daje dvojke Molitor le more.

Sl. Profesorji ki smo jih doslej imeli, so dobivali naše personalije v direk, tvojevi kanceliji. Stanger je koj po svojem vstopu prišel z personalijami. Vpraša Kovača kako se imenuje njegov rojstni kraj; ta odgovori: Sahovec. Stanger: tega ne razumem; kako se glasi kraj po nemško? Kovač: Sahovec. Stanger ves nejevoljen: kraj ima vsek kraj svo, je nemško ime. Kovač: ja, vem le za ime Sahovec, drugega ne poznam!

Fludoklin pride na versto; kako se zove njegov rojstni kraj? Fludoklin: Staravas. Stanger: po nemško? Fludoklin: Staravas; pri nas ni nobenega Nemca in nobenega nemškega imena za Staravas. Stanger je bil že 4 leta tu; običval je z kolegom Dječnikom in slutil da se mora beseda Staravas tudi v nemščini primerno glasiti. Na opetovano podziranje Stangerjevo,

0.
81. 82
11. 16
ortvoja Hudotlin pri Staravas. Pričetek
tragedije je bil tu; izval jo je Stanger.

Pajnič Jož. moj dobri prijatelj, vedno
enlstrik za menoj, je ohranil svojo ortvoja,
fijo v I., II., III., IV. v V. razredu postane njegov
razrednik Stanger in ga takoj v Pei-
nitsch spremeni, enako tudi v VI. V VII.
in VIII. razredu je njegov razrednik Nemece
Donemiler, in Peinitich zjine in se uma,
kne Pajnič. Ta zgled dovolj jasno
kaja, kakega duha je bil Stanger.

82. Pričetkom decembra sem zbo,
lel na vnetje operne mrene; bil sem na
tem da umrem; v zadnjem trenutku mi je rešila
življenjski veda in izveščanstvo Dr. Ferdinanda
Böhma, obrajnega zdravnika. Šele koncem
januarja sem toliko okreval, da sem mogel
zopet v šolo. Sredi februarja se je zaključil

prvi semester. Ker je Hudoklin^{ne} vsako vprašanje vedno pravo odgovoril smo bili prepričani, da ga bomo kot našega odličnjaka pozdravili.

Resnim obrazom vstopi Stanger z sprisecvali v rokah. Hudoklina in Jupančiča odlovi. Na prvi hip jaz niti razumel nisem kaj Stangerjevo besedičenje pomeni, ker se mi tak prijet se nikdar ni nudil, se le po nestoliko minutah se mi je posvetilo: Stanger je oba iz gimnazije poznal. Niti Hudoklin, niti Jupančič ni nič zbrnil, v mojih očeh sta bila zvozna sčena - in ta dva kluti Stanger iz VIII. razreda podi! Koliko srca, strastov, dušnih in telesnih naporov imajo stari predno sina v tako visoko solo spravijo - in vse to uniči brezvestnost Stangerjeva; kot divja zver pometa Stanger z dijaki najvišjega razreda. Ta trinog je sem prišel z Dunaja, kjer je bil profesor na Terzini akademiji in je dobro vedel

82
82, d
110
da tam velja načelo: "Kdor vitopi v govno gimnarijo, ima že maturo v žepu" in vkljub temu izjeme 4/3 sijakov iz VIII! 65 let je že minulo od Kar se je to zgodilo - a vselej me zgrebi sveta jaza, Mader ^{se} tega Stangerjeva varbijanja spominim. O Flu doklinu nisem drugje zvedel kakor da se je na dom podal in je tam po par letih umrl. Jupanič je odšel v Pariz, in je tam svoje gimnarijske studije doveršil.

83. 13. decembra ¹⁸⁸¹ zadane Kar prof. Katcheta p. Ignaca Staudacherja, bil je h krati tudi gardijan; v januarju 1882 sem ga obiskal bil je velik revež, ves upadel, in tudi težko je govoril; prepričan sem bil, da ga v šolo ne bo nikdar več; in res je umrl 19.2. 1883 in imel je, kakor se mi je sporočilo veličasten pogreb; na gimnariji je bil 24 let Katchet. Nadomestoval ga je p. Flugolin Sattner; ta

je svojo nalogo izvestno izvrševal; cerkveno zgodovino je tako razlagal, da smo bili ginjeni; slog njegovega predavanja je bil izbran.

V potetku 2. semestra je Stanger netoč rekel: nikar ne mislite, da boste maturo dobro doveršili, ker ste le štiri; vas vse štiri lahko verjemo." Tako nas je spodbujal varrednik-tiran; duja zver z svojimi mladiči lepše ravna, kakor je on z nami. Prišel je dan zrelastnega izpita; predsedoval je šolski nadzornik Jakob Smolej; dober gospod, blažega srca; toda proti Tršarjevim in Stangerjevim nakanam ni uspel. Ob 8^h smo prišli; do 11^h bi nas štiri na obistih in ledvicah lahko do cela preiskali; pa so mučili Fludo vernika 2 polni uri, ravno tako Kosa; o poludne smo prenehali; popoldne je prišel Kovač

na versto; tudi njega so brer Koma in Braja izpraševali, slednji so se mene lotili; jaz sem bil izmučen in se mi niti govoriti ni ljubilo. Perul, tat je bil tak, Karmorsnega si je bil Stanger že v naprej zasnoval; Kovac je bil med nami stivimi najinteligentiji: Stanger ga je trčil za celo leto; mene pa iz goričine za 2 meseca. Po preteku teh dveh mesecov sem prejel ~~zve~~ lustno spričevalo.

Kos se je priklasil za teologijo, Gludovernik tudi, a le na videx; v Bočicu se je pobahal z višnjovo oborbljenim plašcem in touzvo, potem se je pa obojega znebil. Kovac v Lublani niso vsprejeli, a koravno se je Knerostkofu dr. Pogacanjic bolj dopadel kakor Kos; odsel je v terziško škofijo. oba sta že davno umrla; Kos, Kot ^{12. 11. 1928, nepolnoletni} župnik na Selih pri Šumbregu, pošta Zwiembek; Kovac, Kot župnik v Klusidu, v bližini železnične postaje Podgorje v Istriji.

9. 8. 1947.

89

114

84. Za nas, ki smo bili rojeni v dobi
obligatne šolske dolžnosti, so najbolj pomembni
bivša ona leta, ki smo jih na šolskih klopih
preseleli, ne toliko gavolj pouka, ki smo ga pre-
jeli, morali nadi tovarušev, s katerimi smo
bili v netli familiarni zvezi. V svojih dose-
danjih spominih sem se oziral na svoje sou-
čence in njih sorodstvo; vdslej nimam ni-
kajega součenca več, a je dokaj drugih oseb
ki so živele v mojem času, tudi teh se hočem
spominjati.

Vseh svojih 19 let sem imel priliko
videti veličastno postavo odvetnika Dr. Jož.
Rorina, posestnika gradiča Kamen. Ne morem
terditi da je bil identičen z Jož. Rorino,
ki je bil tu l. 1830 v VI., mogoče je pa.
Poroben je bil Dr. Rorina z Rorino, hčerjo
langovca Martina Marin in njegove soproge
Genofefe. Njih zakon je bil blagoslobljen;
porodili so se njima:

84
119

Jožef Rozina, je dokončil Gudeko šolo in
gimnazijsko l. 1868; jurist, poročil se je l. 1876
z Marijo Maberne, umrl kot sodnik² pristav
v Trebnju 5.10.1887 v 38. letu.

Roxa Rozina, se je poročila z prof. Francom
Sukljejem 1873, umrla 1913;

Glildebert Rozina, je dokončil V. l. 1869; a je
umrl l. 1846 v starosti 23 let; prevedel
ga je na lastno željo sodnik P. Hugolin
Sattner.

Viktor Rozina, je maturiral l. 1875 pred od-
hodom v Bosno; po Moužani okupaciji se
je povernil in dokončil pravne študije;
poročil se je ^{7.11.1888} z učiteljico Amalijo Klančar,
bil je notar v ^{l. 1887} Zürcherberku, potem v Makono,
^{Postopljavici in}
gu, kjer je 30.6.1896 umrl.

Hedviga Rozina je dokončila v Ljubljani
preparandijo; živi kot upokojena učiteljica

na gradcu Kamn, in je že nad 50 let^{84.}
ud družbe sv. Mohorja.^{11h}

Marija Korina se je poročila^{l. 1884, 12. nvo.} z magistratnim
tajnikom Matijem Jamido, a je že l. 1890 u,
merla.

Eduard Korina cf 34; posevil se je v Bali
Marburg je doveril poljedelno šolo na Germa,
obdeloval svoje posestvo in 27. 4. 99 v 38. letu umrl.

Karl Korina cf 57; vstopil je v lekarno
svojega bramenstega brata Dominika Riva,
zolja; potem je bil v rudniški lekarni
Jož. Wavter v Idriji.

Viljem Korina je doveril 1880 = 8. b, I - VI, je
postal živinsdravnik v Metliki 1912, in je tam
umrl 9. 7. 1917 v 50. letu.

Albin Korina je bil l. 1881 v II. a je u,
merl l. 1888 v 22. letu svojega življenja.

84a
11i
84a Odvetnik Dr. Jos. Rovina je imel s¹¹ⁱobčita^{84a},
torja, ki se je zval Kolberer, postaren gospod z
številno družino; soproga z otroci je bivala v
lastni hiši v Čeranomlju, on je pa z sinovi kar so
obiskovali gimnazijsko tu stanoval. L. 1882 sem
bil instruktor njegovega Alberta, prvotnega.
Povabil me je naj velikonočne praznike z njim
v Čeranomlju preživim. Prav razveselil sem se
povabila, da zopet vidim Belokranjsko. Kot peto
solca sem se bil napotil čez Gorjance, do obli^{84a},
sem one kraje, od Noder so prihajali Belokranjski
o porcijunkuli z česnjem in čebulo,
in o Marijinem imenu da počaste so. Feliksa
Peš sem jo veral do Metlike, čez Stulpo dalje
do Karlova, tam sem videl spicake, slisal
njih godbo, ogle daval uterdbe in se po
isti poti vernil; prepričan sem se, da imajo
Hrovati
dovolj vrzoka peti: "lepa naša domovina".
+

84a

Meliko in njeno ob cesti ležeča obalica^{11j}
sem poznal, a Cernomel mi je bil do cela
neznani. Veliki petek se odpeljemo in do-
spemo proti večeru v Cernomel. Kolbrecen
je bil tam z vsemi ljudmi znani; mene
je svojim znanstvom predstavil; obiteltji
Silek; 4 Sileki so studirali v Rudolfovu
med njimi Dr Ferdinand, zdravnik v
Serbiji in Josef, župnik. v poreski
škofiji, s katerim sem se na njegovem
domu sestal 16. avgusta 1880. Ko sem se
iz Pariza tje podal v družbi p. Feliksa
Podbregarja. Mohonovčan Franc Seti
na, ki je tu studiral 1867-71, I. V in
odsšel na učiteljske, je bil v Cernomelu
nadučitel; on in nadzornik Jersinovič
sta svoje sinove v rudolfovski gimna-
zijo pošiljala; z Setino sem mnogo

111, 84a, 84b

mного občeval. Ogledal sem si mesto
in njegovo stolico. Na veliko soboto je
imela požarna bramba Kratkova vajo pred
Vstajanjem, pri tem oparovanju sem slišal
pevico v svojem življenju komando v slo-
venskem jeziku, kar me je zelo navdušilo.

84 b. Veliko nedeljo okolo 1/2 10^h sem obiskal
kaplana Martina Malenška, ki je bil
moj instruktor v H. in I., vti pa je bil v
VII. in VIII. Ni imel časa & menoj govoriti,
ker je moral iti k cerkvi sv. Postjana,
ki je v mestnem gozdu, da opravi tam
službo božjo. Povabil me je naj grem
z njim, da se med potom kaj pogovori-
va, ves sem ga spremljal tje in zopet
nazaj po končani službi božji.

Malenšek je bil izvanreden človek;
ni bil odličenjak, toda pridobil si je

z veliko marljivostjo temeljito znanje. Po doverse-
nem VIII. l. 1875 je odšel v ljublanško seminarijo, a
so ga od tam v vojake pozvali; moral je na Dunaj
v vojakinco; Ker ni hotel pri vojakinah ostati je s
prošnjo dosegel, da je smel biti hkrati vojak
in bogoslovec; dopoldne je bival v alumnatu,
in na univerzi bogoslova predavanja poslušal,
popoldne in na večer je opravljal vojaške slu-
žbe; prenočeval je v alumnatu. Ko je zadostil
vojaškim predpisom so ga vojaške službe oprosti-
li in se je v Ljubljano povrnil. Doma je bil
iz semiške župnije; njegova prva služba je bila
v Črnomlju, od tu je prišel k so. Petru v Ljubljano;
ko je ondotni župnik Fločvar Matija iz Velikih hlaš
l. 1888 v Toplicah umrl, je bil Malenšek, najmlaj-
ši od vseh prosilcev, tamošnjim župnikom ime-
novan. Svojo sestro je k sebi vzel da mu je
vodila gospodinjstvo; Belakranjica se je

prelevila v Črno Kranjico.

Na praznik Vsehsvetnikov 1906 je o.
pravil dopoldnevno slovesno službo božjo, v polu-
dne z kapelanoma obedoval, potem se je v
sovo sobo podal, da se pripravi ^{za} popoldnansko
pudigo o dušah v vicah. Pred ⁺ to pudigo
so bile litanije, ki jih je molil kapelan;
med tem bi moral župnik v zakristijo piti,
a ga ni bilo; litanije in blagoslov se kon-
ča, župnik bi moral na prižnico - a ga še
ni v žagradu; kjerkoli v cerkvi čakajo
na pridigarja, ki ga ni; cerkveniki hiti
v župnišče po župnika in ga najde od kape-
lanovca, na tleh ležečega, mrtvega. Pa zato,
ni žalostno veliki zvon svetopeterske cerkve,
in kaplan stopi na prižnico vernikom nav,
navješ, da jim danes pridiguje mrtve
župnik: memento mori!

112 84
Malenšku, ki je umrl v 54. letu je sledil izmed
sotolcev Jož. Starič, l. 1884 je bil pristav v Ilirski
kistrii, potem v Kranju; l. 1895 sodnik v Metkovicu,
v bolnišnici v Mandiji je umrl 6.3. 1904 v 53. letu,
njegova soproga Matilda roj. Flouki je po njem
žalovala do 8.9. 1923, ko se je k njemu preselila.

Tretji sotolca Alujz Prober, župnik v Gvo,
doviču je umrl 31.8. 1910 v 56 letu.

Črnan domovine je umrl Ludvik Jošt, poštni
tajnik na Dunaju 21.1. 1909.

84 85 110

Dr. Jož. Rorina, odvetnik je umrl l. 1889
v starosti 80 let, njegova soproga Roka l.
1909 v 78. letu.

1a + 84a + 84b

85. Zamida Matija iz Meinik,
sel, je dosegel gimnazijsko šolo in gimnazijo
l. 1875; v svojih pravnih studijah se je
dve leti daljše mudil kakor je bilo običajno;
šele v januarju 1882 je postal pravi pravitelj,
kant pri Kraciji; dijaki ki so 1 leto za njim
studirali so bili ^{službeno} 1 leto pred njim; le 2
letu je ostal v državni službi, v januarju
1884 je postal magistratni tajnik v Lublani
z plačo 1200 gold.; l. 1884 se je poročil z
Marijo Rorina, kot sva Sukljejeve so,
proge je stopil v državno službo; l. 1896
je spolnil 80 let kot višji ravnatelj de-
želnih madov. Njegova žena Marija je
postala prva lastnica lekarnice v Jugosla-
viji, in sicer na Pledu.

a Le po sinu Viktorju živi se ⁸⁴
Rozinov priimek; ta je imel dva sina;
Jozef Rozina raj. v Kostanjevici, 1901-5, I-IV;
Viktor Rozina raj. v Mokronogu, 1905-12, I-VIII.
Njih mati Analiya je umrla 30.3. 1921 v 62. letu.

Notar Dr. Alb. Pornik Kupi 26. jan. ¹⁸⁸² od
Molla potom relicitacije nekdanj Gustinova
 hiša za 3800 gold. Leta 1881 je bil izvoljen
 za predsednikom žitavnice, in v oktobru
 1882 prvim mestnim svetovalecem; po odloč
 du župana Mihaela Hmetiča 3. marca 1884
 pa županom. Hlucem ^{julija} ~~avgusta~~ 1884 sem
 se po blizo dvoletnim bivanju na Novoskem
 za par dni v Rudolfov poveril; pri tej priliki
 sem se sestel z Dr. Pornikom v Novoskem;
 in ~~pa se~~ v poštnem vozu ^{se} z njim vozec, sva se
 pogovarjala v slovenskih zadevah na Ho-
voskem. Pri tej priliki sem spoznal njeg.
 gov plemeniti značaj. L. 1903 se je usta-
 novilo mestno vlepjalno društvo Žegar duša
 je bil Dr. Pornik. Njegov sin Alexander
 je l. 1902 dovel viii; Viktor pa se je
 kot notarni kandidaat l. 1903 vženi

z Jeleničovo gospico. Dr. Alexander, sodnik, a
~~21. oktobra 1911 je preminula gospa Marija~~
~~Posnik v 58 letu, 24. febr. 1915 ji je sledil~~
~~blagi soprog v 69. letu. a v Ljubici, postta.~~
 ne 1927 sodnik v Ptujih.

Zura Jan. ir. Muhaberja, prečenske
 župnije, je obiskoval tu ljudsko šolo in v letih
 1869-72 I-IV. Podal se je k^h pošti, postal je
 odpravnik v Herškovasi, potem je prišel v
 Rudolfov. Tu so ga p. 5. 1882 obdolžili
 poverenja 600 gold; 20. junija pa 9500 gold.
 Njegova nedolžnost je prišla na dan, in
 izpustili so ga iz zapora. Ni se povernil
 k pošti, dobil je službo upravnika pri knezu
 Lönburg-Waldenburg v grajskini Inčičih
 pri Babnem polju na Notranjskem. On
 in avskultant Franc Jakše sta se odli,
 kovala po svojem lepem tenorju,

86 Tergovca Petra Muhviča, št. 41
 zadene 16. 2. 1882 Kap in nagloma umre.
 Prišel je sem in se poročil 29. jan 1891 z
Mogulič Ano, Hiseľpetlovo. Muhvič je bil
 priden tergovec, njegova trgovina je cvetela,
 med tem ko so druge propadale, bil je član
 čitalnice. Vdova se je poročila z tergovcem
Fraucsm Bořičem, je pa svojo trgovino dal
 je vodila. umrla je 3. oktobra 1902^{v 53. letu,} ja,
 pustivši hčerko. 10 dni po njeni smerti je
 nastal požar v njeni trgovini; njen mož je
 vital le 6 tednov vdovec, in se je poročil
 26. novembra z Kristino Šafar.

Upokojeni davčni uradnik Ligler
 je umrl 28. marca; njegov nos je bil velika
 nuseca goba.

Odvodnika Dr. Jan. Škedla nečak je
 bil 28. 3. na graški universi sub auspiciis

imperatoris promoviran; prejel je brilanten
perskan v vrednosti 600 goldinarjev.

Uadja zemljiške knjige Jamer
Majntinger, ki je tu uradovao od 5. jul. 1875
do 25. 5. 1882 je odiel v Lulano v sturbo. Umorl
je 3. dec. 1915 kot upokojeni direktor dejelne
skolke v starosti 87. let.

Glavni posestnik Majntinger v Kandi je
umorl 14. 6. 1846; na njegov pogreb se ie
spominjam.

Ana Majntinger, roj. Kastelic, je umorla 21. 12.
1938 v starosti 80 let.

V aprilu 1882 je pivovarna bramba svoje oro,
dije iz bive cerkve sv. Antona - so Florijana
na notovi prenesla, ker se je sklenilo
to cerkev do tal podreti kar se je v maj,
niku tudi zgodilo.

Kapelnik Has je došel v majnika iz Friedberga na Štajerskem.

4. marca je odšel vladni koncipist graf Rudolf Margheri v Kočevje, sem je došel okrajni komisar baron Mirbach; ta je odšel že 1. junija in njegovo mesto je zasedel Oto Frenel pl. Vesteneck.

V juniju so podrekli staro Stalčičevo hišo št. 101, nasproti Muhviču, v kateri je imel svoj vinotok gostilničar Korarin.

Mesčanska godba je odšla 16. junija v Karlovo, kamor je došel hrvoški ban.

28. avgusta se je poročil Alajz Jenič z Marijo Vodnik in je prevzel po Francu Luxerjevi smerti restavracijo v Narodnem domu.

29. avgusta je došel novi Kapitelški trost, Peter Muh, dotlej Kanonik v Ljubljani, roj 27. 6. 1829 v Trzinu, govci propovednik in spovednik.

87
18 12

87 Narodna zavest je vedno
krepkejša stopala na dan; tudi župan Lehman
se ji ni mogel več upirati in je 19. avgusta
zapustil županjski stol. 31. oktobra je izvoljen
zupanom upokojeni stotnik Mihael Kmetič;
svetovaleci so mu bili: Dr. Pornič, Ant. Verdanc
in Franz Kastelic. Mestna godba je poslej
koncertirala ob nedeljah 1^h - 4^h 30^h pred vs.
točjem.

^{starejši}
Najmlajši Franz Langer je podedoval po
svoji materi Idi Jelovšek pl. Fichtensau Beustlin,
Kaloz, Lueck in Previck; bil je sezeleni poslanec;
nekemu dunajskemu židu je prodal Kaloz in Lueck
24. 8. 1882 za 120 000 gold. Oženjen je bil z
Marijo roj. Stintner. ~~V sklad s padca si je rogo~~
~~obsmil in je na Dunajje~~ ^{je neki} ~~po operaciji dne~~
10. decembra 1904 v starosti 50 let umrl.

Njegov brat Maks, je bil

a Na lovu 10. nov. 1886
ga je Kontesa Margheri z
strelom zadela v koleno;
osdravel in šepal je, na...

87
11 v

le par mescev uradnik v Posni, tam se mu ni
dopadlo, povernil se je, postal je sodnik v Radščah,
kot umirovljeni sodni svetnik je živel deloma v
Prejaku, deloma pri svoji sestri Antoniji v
Stišni, kjer je ^{20.2.1922 v b.p. letu} umerl. ⁺ Katar njegovega
brata Franca, so tudi njega prepeljali na
šimihelško pokopališče in ju tam pokopali.
Svoje gimnazijske in pravne študije so dove-
šili kot gojenci Terezine akademije na Dunu,
ju: Franc 1867-78; Maks 1868-76; Paul
1896-1911.

Dve Lungerjevi hčeri sta bili v zavodu plemen-
nitih gospa, dve sta se omožili, tri so postale
učiteljice, dve med njimi kot redovnice.

Tergovec Jan. Kenda je imel svojo
prodajalno v Rorinovi hiši št 91 od leta
1862; bil je rahlega zadržaja in je umerl
na sušici 21. oktobra 1880. O tem času je bil

82 112

pri notarju Dr. Torniku pisar Perlo Franc,
visoke vitke postave in zelo prijazen. Vdova
Jožefa Kenda se je z njim poročila 19. sept.
1882. Perlo se je popolno uvrstil v mestne
varnost, in njegova soproga je ~~stanovala~~
~~mestno županijo~~, toda 1. aprila 1901 je na
vodeniici umrla. V drugo se je oženil
9. 11. 1903 z vdovo Želenc.

Šd. Ferdinand Seidl, steklar in hišni
posestnik je kupil 21. febr. 1874 hišo steklarja
Karla Seidla št. 39, ki se je v Lublans irse-
lil. Svojo soprogo si je Ferdinand Seidl
izbral in ugledne Kalčičeve obitelji, ki mu
je rodila v srečnem zakonu dva sina in štiri
hčere; bil je nadporočnik meščanske garde
in je umrl 26. sept. 1882 v 48. letu.

Sin Ferdinand je doveršil gimnarijo

86 11²

L 1874 z odditko, je postal profesor v Gorici,
privedoslovec, geolog, planinec; spisal je: 'Kam,
niške planine' in 'Rastlinstvo naših Alp'; kot
vladni svetnik uriva svoj poloj v svojem rojst-
nem mestu.

Franz je dovršil l. 1872 II. z odditko in ostel
pri vzetovem steklarstvu; svoje nauke je
spopadnil na Dunaju in Gradcu.

Zlece so kine slovenskega gledalca Rega odra.
Njih mati jim je bila v vsakem oziru vzor
do 5. oktob. 1905, ko se je od njih že vedno
poslovila.

Meičanska garda je volila 29. septemb.
svoje poveljstvo: Franz Wagner, stotnik,
Dular Karl, nadporočnik, Florijan Skaberne
in Franz Pintar poročnika.

Gospa Terezija Germ,^{vij. Gerkmann,} je kupila 12. oktobra
Gutmanovo hišo na Florijanovem tergu zraven
varaskega mojstra Goleša. Bila je 2

a

88

vдова po Karlu Germu, ki
je umrl 3. 12. 1878 v 65. letu,
in mati Karla, Gustava
Germ, Marije Staré, Ma-
tilde Heller in Antonije
Riedel, umrla 5. 10.
1887 v 63. letu.

b

Njegova boljša polovica
Marija je dosegla le 55
let, in je umrla 11. jan.
1887.

88 12a

Podružjski sluga Simon Terlic zasedbi v po-
sist pri eksekutivni dražbi Laeknerjevo hišo,
ki je služila Mat bramborska vojvodinca. Terlic
je bil na glavi, da silno preprosto živi in
niti Krajevca po nepotrebnem ne potrebuje;
če bi rudolfovski sinovi tako živeli, bi imelo
mesto danes več trinadstropnih, nego pri,
tličnih hiš!

Valentin Oblak je imovil 25. no-
vembra svojo trgovino sinu Alfonzu; ki se
je oženil z Katarino Šolac 3. marca 1886 in
ta je vse Oblake preživela. Valentin Oblak
je bil tu trgovec že l. 1866; l. 1872 je ku-
pil Swingerjevo hišo v Smihelu, kjer je gospo-
darila njegova ^{soprog} Marija, ki mu je rodila hčera
Valentina in Alfonza.

Sin Valentin je tu doveril l. 1874 III.; se je
podal v realko, od tam k vujastvu, kjer
je postal major v polku tirolskih lovcev
l. 1908, a je že naslednje leto 4. jan. umrl.
Spisal je knjigo o firitli.

Alfonz je vodil trgovino 20 let ^{88.} in je ^{89. 12 let}
umerl 20. jun. 1903 v 42. letu.

Njegov oče ga je preživel blizu tri leta; zdra-
vil se je v bolnišnici usmiljenih bratov v Kan-
diji in je umerl 22. 4. 1906, doživši 78 let.

Alfonzova soproga pa je praxnola ^{voj} 21. 4. 1938
svoje spolnjeno 20. leto.

89 Meteljska ročnik del, gospodična
Loti Tengler se je morala l. 1870 iz svojega
stanovanja št. 82 irseliti, ker je lastnica hiše,
Marija Paper, ki je svetelj v Lublani bivala,
sem prišla in tu ostala. Marija Paper
je bila zdravnikova vdova, imela je
sina in dve hčeri. Sin Dr. Franc Paper
je bival v Lublani; tam je umerl l. 1929
starosta slovenskih advokatov enakega ime-
na; mogoče je, da je bil sin naše gospe
Papereve, toda za gotovo trditi ne morem.

Hči Terezija Paper je umerla v 21. letu svo-
jega življenja; njena sestra Marija se je

poročila z Dr. Jož. Gallé'om, sodnikom v Mo.
 kronogu; ta je bil imenovan substitutom der,
 zavaruga pravdnika in je prišel l. 1849 v Rudol.
 fov. Gospa Paperc je stanovala v putličju, Dr.
 Gallé v nadstropju 19 let v najlepši harmo.
 niji do smerti gospe Papercove, ki je 1882
 izdihnila v navzočnosti, sina, hčere in zeta.
 Gospa Gallé je podarila svojemu soprogu
 sine Jožefa, Gustava in Franca in hčero Marijo,
 Emilijo, Olga. Kot sedmo- in osmošolec sem
 poučeval starejša dečka. Dr Gallé je bil bla.
 gega značaja in milosrčen; o tem sem se
 pogosto prepričal, ne le na njegovem domu,
 ampak tudi pri povratnih obravnavah; prav.
 dnik Jakob Dren je govoril gerčasto in ostro;
 Dr. Gallé blagoglavno in milo. L. 1882 se
 je preselil Dr. Gallé v Lelje kot svetnik, 1888
 pa kot deržavni pravdnik v Lublano. Tam

89, 89a
12 ✓

me je l. 1895 pismeno pripravil vodstva
Terzine akademije na Dunaju; svojo blago
dušo je izdihnil 3. febr. 1902, dopolniti 68 let.
Sin Josef je umrl kot jurist; Gustav je po-
stal 1906 pristav pri deželnem pravdniku
v Ljubliani, potem sodnik v Zürichu; Frank
je nastopil vojaško kariero.

Ho se je Dr. Gallé preselil v Lelje, a

89a. V pritličju je na cesti strani stanoval čev-
ljar Mader, in klesar Kisel je imel na levo
od hišnih vrat svojo delovno. Leta 1843 sta
se izselila Mader in Kisel; njih prostora je do-
bil v najem Jur Gregor deželniški
majster z svojo mlado soprogo Marijo Silvester,
ki ga je obdarovala z otroki. Vkljub
obilnim družinskim skrbem, si je z svojo
vstrajno pridnostjo toliko prihranil, da
je kupil Knižicevo hišo in se v njo

a je razsedel njegovo steno,
 vanje upollajeni major Ale-
 ksander baron Rechbach;
 zanimal se je za zgodovino, bil
 je navočen na: Sumi, Archiv
für Heimatkunde; spisal je
 tudi zgodovino Rudolfova z tw,
 jega vojaškega stališča. Sobot-
 na, ki je ostala prazna, mi
 je prepustil Dr Galle, ko
 sem bil novomasnik, v beser,
 plašno starovanje. To
 blago dejanje naj mi Bog
 obilo poplaca

Hči Marija Galle se je

